

Розмова

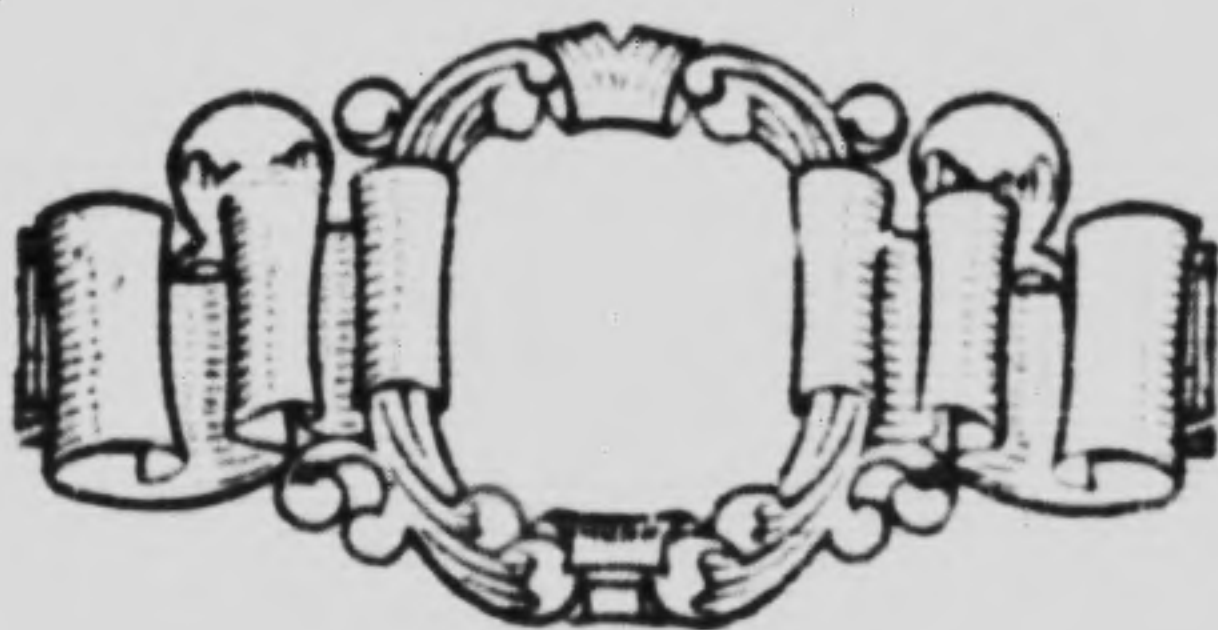
РОЗМОВА
ТВЕРЕЗОГО ПІЯКА
ВАСИЛЯ
З ГОРІВКОЮ.

написав

Мартин Гринишин.

(Четверте виданє).

Накладом Руської Книгарні, 850 MAIN STREET
WINNIPEG, MAN.

HV5308

H78

1910

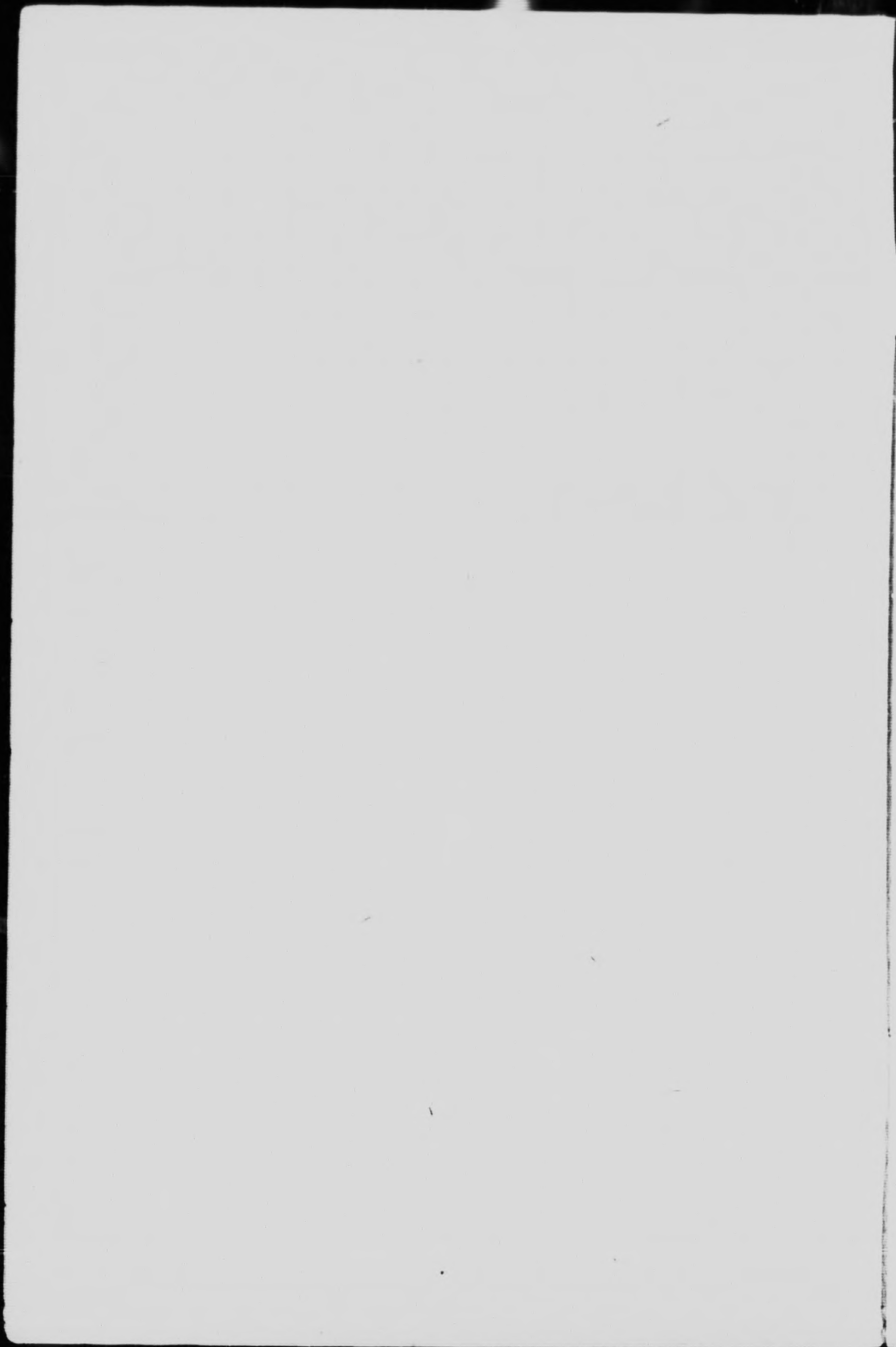
c.3

ЛЮБЕНЬКИЙ ЧИТАТЕЛЮ!

Тую маленьку, але дуже важливу книжочку написав я для тебе, аби сам з розвагою сі читав і слухачам розказав, бо все ще зло, яке в світі є, виходить з ніщівства. Якщо б горілка мала бути для людей колючою і необхідною потребою, то Господь Бог був би так учинив, що були би на нашій руській землі горічані ріки, потоки та керничі, а коли їх нема, то она та горілка цілком до життя туземного не потрібна.

К П
Тую розмову можна навчити ся на пам'ять і по читальнях і інших торжествах яко монольоґ деклямувати, а то в такий спосіб, що один цікавий молодець най виучить ся на пам'ять добре все, що говорить Василь, а другий, що говорить горілка. Василь най стане за столом закритим скатертю най поставить на столі фляшку з водою, а під стіл най влізе другий і говорить за горілку, а буде забава і сьміху повно.

Автор.

Гей! чудо на світі, що п'янк статнує
Горілку проклинає, що ю пив — жалує.

Р О З Г О В І Р
тверезого п'яна з горілкою.

В а с и л ь .

Не рань моє серце, мила горілочко,
Іди геть з очей, лиха коханочко;
Сховайся проклята най-тя не виджу,
Як неє милом, так тобов ся бриджу.

Г о р і л к а .

Жартуєш, не слухаю того,
До голови влізло тобі щось нового,
Вже третій раз ти ся зарікаєш,
Але все Василю м'є пошиваєш.

В а с и л ь .

Я не жартую, говорю статочно,
Тебе я нині лишаяю конечно;
Пити я тебе ніколи не буду,
Узриш, що нужди я ся позбуду.

Г о р і л к а .

Давно ти таке уже говорив,
Але мене пити таки-сь не лишив;
Так і тепер не додержши слова,
Бо горілки хоче твій живіт-голова.

В а с и л ь .

На ласці Божій стоїть річ ціла.
А Господь то видить, щось мя знищила:
Вже тебе від нині пити не гадаю.
Я нині зарік ся, того ся тримаю.

Г о р і л к а .

Сумна то для мене тая ось новина.
Яка відміна? — що за причина?
Що тобі злого я учинила?
Чи тобі вірна всегда я не була?

В а с и л ь .

Най ты не нес, з твоєв вірностей.
Та ти отруя, заправлена злостей:
Бо кому служни, кажу ти сьмію.
Губни му душу, убиваси тію.

Г о р і л к а .

Все до церкви ходити тому треба.
Хто по смерти хоче йти до неба:
От коло церкви стоїть коринна всеюда.
А в ній горілка для цілого люда.

В а с и л ь .

Стара приповідка так оновідає:
Що де Бог церковцю своєю закладає,
Там чорт корчмище своє ставляє,
І чесних людей на зле намовляє.

Горілка.

Ой добре, то добре, нани учили.
Що близько церкви корими построїли.
Там можна вперед горілкою скрінити.
Закім ще будуть до церкви дзвонити.

Василь.

Велике ти людям миловане масні.
Бо ти не одного у болото пхасні:
Дзвонить му в голові, якби на дзвіниці
В очах сто церков як миска в полниці.

Горілка.

Ах то велика на мене тривога.
Де ж ся подію сирота убога.
Тяжкі ах тяжкі завдасні мені рани.
Колн мя лишасні Васильку коханий.

Василь.

Що-ж мені до того, хочонсь ся стекла.
Я не хочу іти до вічного пекла:
Богато чеснот ся опустило.
Як ся над міру горілки нанцло.

Горілка.

О ти тут дуже милни ся чоловіче.
А в люднй не однака натура на світі.
Милостино два рази дає нангтій.
А в церкві плаче горілков залгтій.

В а с и л ь .

П'яний як крокодиль плаче,
А трохи потому, як шалений скаче:
П'яного охота все тягне до злого,
Бридкий плюгавец буде хочби з кого.

Г о р і л к а .

Однакож рано я єсьм медициною,
І моїм любимцям потїхою єдиною:
Хто на жолудок тяжко захорує,
Горілка найкрасше єго викорує.

В а с и л ь .

Не дражни мене невольна почваро:
Подібнась до чорта, наскудна машкаро,
Церков обдираєш, а коршму латаєш,
Жолудок лічиш, а розум відбираєш.

Г о р і л к а .

Власне я людям розуму додаю,
Як його мало мають, в голову кладу:
Много розуму п'яний посїдає,
Всіх любить мило розмавляє.

В а с и л ь .

Щезай облудо, не смій ся з людей,
Сни собі в бочці, або там зогний;
Не одного ти з одежи обдерла,
Або єму коня, та вола пожерла.

Горілка.

Що я Василю тут від тебе чую?
Ти лиш на мене завжди мав надію,
І коли тебе що-будь заболіло,
Ти мене напив ся, все поздоровіло.

Василь.

Я мислив, що ти щось чемного,
А ти як виджу, нічо доброго;
Скоро я тебе коли напив ся,
То зараз з людьми даремно сварив ся.

Горілка.

Я тому не винна, що ви ся сварили,
Бо певно ви мало горілки шили;
Було багато потягнути тому,
Не був би трафив вже більше до дому.

Василь.

Гордая душе, маєш всякі викрутаси,
Ти всім, що тя шоть, даєш окраси;
Хто тя радо не, той скоро погібає,
І всіляке щастє єго опускає.

Горілка.

Диви ся Василю, як ся добре мають,
Тоті, що горілку тую продають,
А ти вже мене не хочеш прийати,
Тож будеш того колісь жалувати.

В а с и л ь .

Ти виджу плетени самі небелниці,
Ті що продать, — не шють горілиці;
Тільки їй людям таким продають,
Що в горілиці як в Бозі надію мають.

Г о р і л к а .

Коли хто горілки доброї пається,
Зараз перестане чим будь журити ся;
Здоровий як риба, добре му діє ся,
Не знаючи смутку, весело сміє ся.

В а с и л ь .

Вже мя не зведеш, лиха облуднице,
Дезай геть від мене, бридка чарівнице,
Ти мені велику шкоду учинила,
Бось моє газдівство цілком знівечила.

Г о р і л к а .

І та причина не з мене походить,
Що комусь на світі зле ся поводить;
Бо всякий винадок на землі буває,
А чоловік як корабель по морю плаває.

В а с и л ь .

Найбільшу тобі в тім вину признаю,
Що так на світі тепер я бідую,
Бо ти мені много грошій забрала,
І в велику пужду мене-сь ти заіхала.

Горілка.

Ти мене ганьбиши уже на диво,
Ти ж більше грошей видав на шиво:
Шиво причинилось до всего зла твого,
Щось на жолудок хорував много.

Василь.

Не правда твоя сла вимівка,
Не кажи до мене ні одного слівка,
Бо паний і за хліб шир не дбає,
А за горілку несе що дини має.

Горілка.

Ей май розум, мій Василю любий,
А мене горілку возьми хотий в зуби:
Жалувати будеш мої уроди,
Червоної, жовтої і білої як води.

Василь.

Від молодости зраджуваєш була,
Бо гріш остатний з череса добула:
Не раз мусів я без сорочки ходити,
Або без чобіт по болоті бродити.

Горілка.

Як ти з любасков Юстинов пізнав ся:
Тоди то добре горілкою заляв ся:
Та хоч вона тобі горілки давала,
Але заплати від тебе не брала.

В а с и л ь .

Та що з того? проклятий шатане!
Кому-ж ся за тос моя дуна дістане?
Тепер треба милостиню платити,
Щоби своєї душі не загубити.

Г о р і л к а .

А пригадаймо ти як красні дівочки,
Не жалували тобі горілочки,
Хоч тебе нею они частували,
Нич ти не стратив, бо свою давали.

В а с и л ь .

Все ся минуло, біда ся лишила,
Бо потому губа все горілки хтіла!
А як в кишені шельюга не було,
То за горілку і кожух ся заставило.

Г о р і л к а .

Однако я тобі все в пригоді була,
І много доброго я тобі вчинила;
Бо коли тебе зуб заболів,
То перестав, як ти ся мене панів.

В а с и л ь .

Перестав правда, а лиш на годину,
А коли найбільше, то на одну днину;
А горілка ясла не раз так сналила,
Хоч був я голодний — то страва не мила.

Горілка.

Пригадай! колись був в дорозі,
А ще до того на острім морозі;
Я в корчмах булаю, тебе розгрівала,
А тепер за тос ганьбу ту дістала.

Василь.

Твоє розгріванє, то огонь поганий,
Хто тобі вірить, сєть онуканий;
Не оден умер від морозу того,
Обивши ся трунку того проклятого.

Горілка.

Не гївай ся на мене Василю,
Таж ти від мене мав велику силу;
Можен пити мірно, хоч кождої неділі,
То будеш здоров на душі і тілі.

Василь.

Знаю тя, ти як та кропива,
Що лини дотулни ся, а вона вжал гла;
Я вже ся не хочу на тебе дивити,
І всім раджу горілки не пити.

Горілка.

Прецінь ти мусиш горілку вживати,
Бо як з приятелем будеш ся витати?
Або сусїд прийде треба погостити,
Як то з сусїдами без горілки жити?

В а с и л ь .

Видів я, видів, як собі радилн,
З великої привели за чупри водилн;
Гвалт і ратуно! по раз кричалн,
Так ся при горілій сусіні виталн.

Г о р і л к а .

Приїде час що горілки понукаєш,
Не богато, а таки спробуєш;
Чи зла, чи добра, і забуєш слова,
Коли від горілки загрілась голова.

В а с и л ь .

Милни ся дуже, я не вчиню того,
Додержку слова приреченого;
Вже в життю ти ми обридла,
Бо ти без мила мене обголила.

Г о р і л к а .

Ти покидаєш мене вже на віки,
Що я ти вірно служила на світі?
Вже ми прикро з тобою розмавлати,
Не знаю до кого тебе заізвати.

В а с и л ь .

Іди ти до біса, того ся не бою,
Бо я при своїм наміреню стою;
І вже я не буду шити клятої горілки,
Хотай би мене січено в кавалки.

Г о р і л к а .

Відстунаю від тебе коли нарікаєш,
І вже ся ти мене цілком цураєш.
Увиджу як ти будеш жити,
Чи довго при шві будеш робити.

В а с и л ь .

Та бо і пива я не буду пити,
Я вже тверезо хочу ту прожити.
У воли схочу пити, пива ся водити,
Але не схочу тебе сатишити.

Боже дасказни! чисти мою душу,
А від горілки стережи ми — прощю.
Бо вона людин всіх обдирає,
А по смерті на муку пускляє.

П І С Н Я

тверезого п'яка о горілці.

Хто горілку п'є,
Робить дуже зле.
Бо все з дому без сорому,
До корчми п'єсе.

Хто горілку п'є,
Робить дуже зле.
Тратить гроші без розкоші,
Потім бридзю б'є.

Хто горілку п'є,
Душу в пекло пре.
Вона го палить, та із ніг валить,
З него ся сьміє.

Хто горілку п'є,
Дуже бридкий є,
Жінку — діти, голі босі,
Із хати жене.

Хто горілку не,
Ганьбить сам себе,
Бо і гроші і час тратить,
І все бідний є.

Хто горілку не,
Грошей не має,
Бо він гроші до жидівської
Скрині складає.

Хто горілку не,
Той нісно жне,
Бо жидові а не собі,
На мясо м'єсе.

Хто горілку не,
Той безбожний є,
Бо до церкви мало ходить,
Часто жінку б'є.

Хто горілку не,
Свят не святкує,
Бо він з жидом на фірманку,
В неділю їде.

Хто горілку не,
Часто слабує,
Бо горілка всім п'якам,
Здоров'є несе.

Хто її не не ,
Той все здоров є,
І честь має. гаразд знає,
І довго жне.

